

สำนักงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล.....นางสาว คุณาภรณ์ วงษ์ทองดี..... รหัสบุคคล.....011568.....

เบอร์โทรภายใน.....1797-8.....เบอร์โทรมือถือ089-8008289..... Email Address.....Whaan5138@gmail.com

หน่วยงาน หอผู้ป่วยจิตเวช งานการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต

ภาควิชา / ฝ่าย(ต้นสังกัด).....ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลรามาธิบดี.....

*ชื่อ-สกุล.....นางสาว คุณาภรณ์ วงษ์ทองดี..... รหัสบุคคล.....011568.....

(ผู้ที่จะรับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

*หมายเหตุ:

1.กรณีที่ผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ระบุไว้

โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรุณากรอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่องและทบทวนความถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

ชื่อเรื่อง “เวลาของชีวิต”

ท้องฟ้าวันนี้ไม่สดใสดังเช่นวันวาน ความมืดครึ้มเข้าปกคลุมพื้นที่หลังสิ้นเสียงพูดจากปลายสาย “ปู่เข้าโรงพยาบาลนะ แขนขาอ่อนแรงข้างซ้าย ลิ้นจุกปาก พูดไม่ชัด” ขอบตาของฉันเริ่มร้อนผ่าว หยาดน้ำตาไหลรินลงสองข้างแก้ม พร้อมเสียงสะอื้นให้ที่ตื้นขึ้นเรื่อย ๆ ใจของฉันสั่นระรัวไปด้วยความหวาดกลัว ตามด้วยเสียงคำถามที่ตื้นขึ้นในความคิดของฉันอย่างต่อเนื่อง “ทำยังไงดี ฉันจะทำยังไงดี” ฉันเฝ้าถามตัวเองซ้ำ ๆ แต่กลับไม่ได้รับคำตอบใด ๆ ความกลัวเริ่มถาโถมเข้ามาจนฉันตระหนักได้ว่า เราไม่สามารถควบคุมทุกอย่างบนโลกใบนี้ได้ในเวลาเดียวกัน

“ปู่” ภาพชายชราผมขาวโพลน ผิวน้ำเงิน ใบหน้าเปื้อนไปด้วยรอยยิ้มที่อบอุ่นผุดขึ้นในความทรงจำของฉัน ปู่เป็นโลกเกือบทั้งใบในชีวิตของฉัน แม้ว่าเมื่อก่อนฐานะทางครอบครัวของฉันไม่ค่อยดีนัก แต่ปู่ก็เลี้ยงฉันมาอย่างดี ด้วยความรักและความอบอุ่น นั้นทำให้ฉันรักครอบครัวของฉันมาก จนบางครั้งที่ฉันพยายามชวนขวยเพื่อให้คนที่ฉันรักมีชีวิตที่ดีขึ้น แต่ทว่าการก้าวเดินไปถึงจุดหมายนั้นมันทำให้ทุกข์ยากลำบาก ทุกคนพร่ำบอกกับฉันว่า “พอแล้ว แค่นี้ก็ดีแล้ว” แต่เมื่อฉันมองไปยังคนที่ฉันรักและรักฉัน ความรู้สึกเหล่านั้นผลักดันให้ฉันก้าวเดินต่อไป แม้หนทางข้างหน้าจะลำบากเพียงใด จนเวลาที่มีร่วมกันระหว่างเรลดน้อยลงไป

4 ปีที่แล้ว ปู่เริ่มเจ็บแน่นหน้าอก หายใจลำบาก แพทย์วินิจฉัยว่า ปู่เป็นโรคหัวใจและเข้ารับการผ่าตัดทั้งหมด 3 ครั้งในวัย 72 ปี ทุกครั้งของการผ่าตัดพวกเราภาวนาว่าทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดี แล้วก็เป็นอย่างนั้น หลังออกจากโรงพยาบาลปู่กลับมาสดชื่น แจ่มใส ช่วยเหลือตัวเองได้ดีจนแทบเป็นปกติ ไปพบแพทย์ตามนัดสม่ำเสมอและไม่เคยต้องนอนโรงพยาบาลอีกเลย ภาพของชายชราวัย 76 ปีที่ดูแข็งแรง ทำให้ฉันวางใจและปล่อยเวลาผ่านไปกับการทำงานเก็บเงินและการเที่ยวพักผ่อน จนลืมนึกไปว่าเวลาที่มีระหว่างเรานั้นอาจเหลือไม่มากแล้ว

จนกระทั่งวันหนึ่งฉันได้รับข่าวที่ทำให้ฉันต้องกลับไปอยู่กับวังวนของความกลัวอีกครั้ง เมื่อปู่ต้องเข้าปอนในโรงพยาบาลด้วยอาการเส้นเลือดในสมองตีบ แขนและขาข้างซ้ายอ่อนแรงจนไม่สามารถหยิบได้ ขา 2 ข้างที่เคยใช้เดินเที่ยวเล่นตอนนี้เปลี่ยนเป็นใช้รถนั่งแทน อาหารแสนอร่อยกลับกลายเป็นรสชาติที่ไม่คุ้นเคย คำพูดที่เคยเสียงดังฟังชัดเปลี่ยนเป็นคำที่ฟังไม่ถนัดหู ใบหน้าที่เคยมีแต่รอยยิ้ม บัดนี้มีแต่ความหม่นหมอง เศร้าสร้อย บ้านที่เคยอบอุ่น เต็มไปด้วยรอยยิ้มและเสียงหัวเราะเปลี่ยนเป็นโรงพยาบาลขนาดเล็ก สมาชิกในครอบครัวบางคนต้องเปลี่ยนบทบาทมาดูแลปู่อย่างเต็มตัว แม้ว่าเราจะเตรียมทุกอย่างเพื่อดูแลปู่ให้สุขสบาย แต่ความทุกข์ทรมานจากความเจ็บป่วยที่ฉันมองเห็นบนใบหน้าและแววตาของปู่ก็ไม่ได้ลดลงเลย

วันเวลาผ่านไป ปู่ยังไม่ดีขึ้น ทุกวันหยุดและเวลาที่เหลือเพียงน้อยนิดในแต่ละวันจากการทำงานของปู่ถูกใช้ไปกับการขับรถประมาณ 3 ชั่วโมง เพื่อกลับไปดูแลปู่ที่บ้าน ฉันทำทุกอย่างด้วยความใส่ใจ เหมือนกับที่ฉันดูแลผู้ป่วย โดยหวังว่า ปู่จะกลับมาช่วยเหลือตนเองได้ดีขึ้นและมีความสุขมากขึ้น ถึงแม้ว่าภาระหน้าที่ตรงหน้าของฉันจะมีมากมายเพียงใด เส้นทางเดินที่ฉันเคยวาดฝันไว้ว่าจะเลือนรางจนแทบสิ้นหวัง “เหนื่อยเหลือเกิน เมื่อไรนะพวกเราจะได้กลับไปใช้ชีวิตเหมือนเดิม” เสียงหัวใจของฉันตะโกนออกมาแบบนั้น แต่เมื่อฉันหันไปมองสบสายตาของปู่ที่มองมายังฉัน มันทำให้ฉันรู้ว่า นั้นคงเทียบไม่ได้กับความเจ็บปวดที่ปู่กำลังเผชิญ ฉันหวังเหลือเกินว่าพวกเราจะก้าวผ่านเรื่องราวอันเลวร้ายนี้ไปด้วยกันและกลับมามีความสุขอีกครั้ง

ประโยคหนึ่งที่ฉันเคยได้ยินบ่อยครั้งว่า “อาชีพพยาบาลมีเวลาดูแลคนอื่นได้ แต่ไม่มีเวลาดูแลคนในครอบครัว” วันนี้ฉันได้สัมผัสความรู้สึกนั้นแล้ว ฉันเคยหลงผิดคิดว่า เงินสามารถทำให้ครอบครัวของฉันดีขึ้นและมีความสุข แต่มันไม่ใช่เลย สิ่งสำคัญของครอบครัว คือ “การมีชีวิตอยู่” และ “การได้ใช้เวลาร่วมกัน” ในชีวิตที่เหลืออยู่

จากเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของฉัน ทำให้ฉันตระหนักได้ว่า วันเวลาที่หมุนเวียนล่วงเลยผ่านไปนั้นไม่สามารถย้อนกลับมาได้ สิ่งสำคัญ คือ เราควรใช้เวลาที่เหลือกับคนที่เรารักให้คุ้มค่าที่สุด เส้นทางชีวิตของคนแต่ละคนก็เช่นกัน เราไม่อาจคาดเดาได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น บางคนสามารถเดินตามเส้นทางชีวิตที่วางไว้โดยไม่เจออุปสรรคใด ๆ แต่บางคนอาจต้องพานพบกับอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่จนไม่สามารถเดินตามเส้นทางที่วาดฝันไว้ได้ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเส้นทางเดินของชีวิตจะหยุดอยู่เพียงแค่นั้น เรายังสามารถที่จะมองหาเส้นทางอื่นให้เราก้าวเดินต่อไป ทุกกำลังใจและคำขอบคุณที่ฉันได้รับจากครอบครัว ทำให้ฉันรู้ว่า ฉันไม่ได้ผ่านเรื่องนี้ไปเพียงลำพัง และทำให้ฉันมีพลังมากพอที่จะก้าวผ่านเรื่องราวเหล่านี้ไปด้วยกัน

ท้ายที่สุดแล้วฉันคิดว่า สิ่งหนึ่งที่ฉันไม่สามารถคาดเดาได้เลยว่าบทสรุปสุดท้ายของ “ปู่” และครอบครัวของฉันจะดำเนินไปในรูปแบบใด แต่ฉันยังคงมีความหวังในใจเล็ก ๆ ว่า ขอให้ความเอาใจใส่ ความพยายาม ความอดทนที่ฉันได้ทำไป ถึงแม้จะเหน็ดเหนื่อยเพียงใด ส่งผลทำให้ปู่ของฉันมีรอยยิ้มและมีความสุขกับเวลาในชีวิตที่เหลืออยู่ หากวันใดที่พวกเราต้องพรากจากกัน เมื่อฉันมองย้อนกลับไปขอให้มันมีแต่เพียงรอยยิ้มและความทรงจำดี ๆ ของพวกเราตลอดไป สุดท้ายนี้ฉันอยากบอกว่า “หนูรักปู่มาก ๆ เลยนะ”

ลงชื่อ(เจ้าของผลงาน).....คุณากรณี วงษ์ทองดี
(นางสาวคุณากรณี วงษ์ทองดี)

ลงชื่อ(หัวหน้า ภาค/ฝ่าย/งาน/หน่วย).....กชช จุลา
(นางสาวนัตยา จุลา)

สังกัดหอผู้ป่วยจิตเวช งานการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต
ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลรามาริบัติ
วันที่ 30 เมษายน พ.ศ. 2565

